

КОНВЕНЦІЯ РАДИ ЄВРОПИ ПРО ЗАПОБІГАННЯ ТЕРОРИЗМУ

Держави – члени Ради Європи та інші держави, які підписали цю Конвенцію;

ураховуючи те, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

визнаючи цінність посилення співробітництва з іншими Сторонами цієї Конвенції;

бажаючи вживати ефективних заходів, щоб запобігати тероризму та протидіяти, зокрема, публічним підбурюванням до вчинення терористичних злочинів, а також залученню до терористичної діяльності й навчанню їй;

усвідомлюючи велике занепокоєння, викликане збільшенням кількості терористичних злочинів і зростанням терористичної загрози;

усвідомлюючи становище, яке залежить від непередбачуваних обставин і в якому перебувають ті, хто страждає від тероризму, та в цьому зв'язку підтверджуючи свою глибоку солідарність із жертвами тероризму та їхніми сім'ями;

визнаючи, що терористичні злочини та злочини, викладені в цій Конвенції, незалежно від того, хто їх учинив, за жодних обставин є не виправданими міркуваннями політичного, філософського, ідеологічного, расового, етнічного, релігійного або іншого подібного характеру, а також пам'ятаючи зобов'язання всіх Сторін запобігати таким злочинам та, якщо їх учинено, здійснювати переслідування й забезпечувати покарання винних, беручи до уваги тяжкий характер таких злочинів;

пам'ятаючи потребу посилити боротьбу з тероризмом та знову підтверджуючи, що, уживаючи всіх заходів для недопущення терористичних злочинів і для боротьби з ними, необхідно поважати принцип верховенства права, демократичні цінності, права людини й основні свободи людини, а також інші положення міжнародного права, зокрема у відповідних випадках міжнародного гуманітарного права;

визнаючи, що ця Конвенція не має за мету зашкодити визнаним принципам свободи волевиявлення і свободи зібрань;

пам'ятаючи, що акти тероризму за своїм характером або з погляду обставин учинення мають за мету серйозно залякати населення або неправомірно спонукати уряд чи міжнародну організацію здійснити якусь дію чи утриматися від здійснення її, або серйозно дестабілізувати чи зруйнувати основні політичні, конституційні, економічні або соціальні структури країни чи міжнародної організації;

домовилися про таке:

Стаття 1

Термінологія

1. Для цілей цієї Конвенції термін «терористичний злочин» означає будь-який із злочинів, викладених і визначених в одному з договорів, перелік яких наведено в Додатку.

2. Здаючи на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про прийняття, затвердження чи приєднання до Конвенції, Держава або Європейське Співтовариство, які не є учасниками договору, уключеного до наведеного в Додатку переліку, може зробити заяву про те, що під час застосування цієї Конвенції до відповідної Сторони цей договір вважається таким, який не включено до Додатка. Ця заява втрачає чинність після того, як договір набуде чинності для Сторони, яка зробила заяву, і яка повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи про це набуття чинності.

Стаття 2

Мета

Метою цієї Конвенції є збільшення зусиль Сторін у запобіганні тероризму і його негативним наслідкам стосовно повного здійснення прав людини, зокрема права на життя, як заходами, вжитими на національному рівні, так і шляхом міжнародного співробітництва, з приділенням належної уваги чинним багатостороннім або двостороннім договорам чи угодам між Сторонами.

Стаття 3

Національна політика запобігання

1. Кожна Сторона вживає відповідних заходів, зокрема у сфері підготовки кадрів для правоохоронних та інших органів, а також у сферах освіти, культури, інформації, засобів масової інформації та розвитку обізнаності населення, з метою запобігання терористичним злочинам і їхнім негативним наслідкам з одночасним дотриманням зобов'язань стосовно прав людини, передбачених – у випадках, що відповідають цій Стороні – Європейською конвенцією про захист прав людини та основоположних свобод (1950 р.), Міжнародним пактом про громадянські й політичні права (1966 р.) та інших зобов'язань відповідно до міжнародного права.

2. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для поліпшення й розвитку співробітництва між національними органами з метою запобігання терористичним злочинам та їхнім негативним наслідкам, зокрема, шляхом:

- а) здійснення обміну інформацією;
- б) удосконалення фізичного захисту осіб й об'єктів;
- в) поліпшення навчання й планів координації дій на випадок надзвичайних громадських ситуацій.

3. Кожна Сторона сприяє толерантності шляхом заохочення міжрелігійного діалогу й діалогу між тими, хто належить до різних культур, залучаючи у відповідних випадках неурядові організації та інші елементи громадянського суспільства з метою запобігання виникненню напруженостей у суспільстві, які могли б сприяти вчиненню терористичних злочинів.

4. Кожна Сторона прагне сприяти розвитку обізнаності населення стосовно існування, причин, серйозності терористичних злочинів, загрози, яку вони становлять, а також злочинів, викладених у цій Конвенції, та брати до уваги заохочення громадськості до надання фактичної, специфічної допомоги її компетентним органам, що може сприяти запобіганню терористичним злочинам і злочинам, викладеним у цій Конвенції.

Стаття 4

Міжнародне співробітництво у сфері запобігання

Сторони залежно від обставин та з огляду на свої можливості надають одна одній допомогу й підтримку з метою посилення здатності запобігати вчиненню терористичних злочинів, зокрема шляхом обміну інформацією та передовим досвідом, а також підготовки кадрів та інших спільних зусиль превентивного характеру.

Стаття 5

Публічне підбурювання до вчинення терористичного злочину

1. Для цілей цієї Конвенції термін «публічне підбурювання до вчинення терористичного злочину» означає розповсюдження повідомлення для населення або доведення такого повідомлення до відома населення в інший спосіб з метою підбурювання його до вчинення терористичного злочину, якщо така поведінка, незалежно від того, є чи не є вона безпосередньою підтримкою терористичних злочинів, становить загрозу того, що може бути вчинено один чи більш ніж один такий злочин.

2. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення в національному законодавстві положень про те, що вчинене незаконно та умисно публічне підбурювання до здійснення терористичного злочину, яке визначено в пункті 1, є злочином.

Стаття 6

Залучення до тероризму

1. Для цілей цієї Конвенції термін «залучення до тероризму» означає спонукання іншої особи до вчинення чи участі у вчиненні терористичного злочину або до вступу до об'єднання чи групи з метою сприяння вчиненню ними одного чи більш ніж одного терористичних злочинів.

2. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення в національному законодавстві положень про те, що вчинене незаконно та умисно залучення до тероризму, визначене в пункті 1, є злочином.

Стаття 7 **Навчання тероризму**

1. Для цілей цієї Конвенції термін «навчання тероризму» означає надання інструкцій стосовно виготовлення або використання вибухових речовин, вогнепальної чи іншої зброї або шкідливих чи небезпечних речовин або стосовно інших специфічних методів чи засобів для вчинення або сприяння вчиненню терористичного злочину зі знанням того, що навички, які надаються, призначені для використання з цією метою.

2. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення в національному законодавстві положень про те, що вчинене незаконно та умисно навчання тероризму, визначене в пункті 1, є злочином.

Стаття 8 **Відповідальність безвідносно до фактичного вчинення терористичного злочину**

Для того, щоб діяння вважали одним із злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції, немає необхідності у фактичному вчиненні терористичного злочину.

Стаття 9 **Супутні злочини**

1. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення в національному законодавстві положень про те, що кримінальним злочином є:

а) участь як співучасник у вчиненні одного із злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції;

б) організація інших осіб або надання їм інструкцій для вчинення одного із злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції;

с) сприяння у вчиненні одного чи більш ніж одного зі злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції, групою осіб, які діють зі спільною метою. Таке сприяння повинно бути умисним та:

і) здійсненим з метою сприяння кримінальній діяльності або злочинному наміру групи осіб у випадках, коли така діяльність або намір спричиняють вчинення одного із злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції; або

ii) здійсненим зі знанням наміру групи вчинити один із злочинів, викладених у статтях 5–7 цієї Конвенції.

2. Кожна Сторона також уживає таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення в національному законодавстві положень про те, що спроба вчинити один із злочинів, викладених у статтях 6 і 7 цієї Конвенції, є кримінальним злочином.

Стаття 10

Відповідальність юридичних осіб

1. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними згідно з її правовими засадами для встановлення відповідальності юридичних осіб за участь у вчиненні злочинів, викладених у статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції.

2. Залежно від правових засад Сторони відповідальність юридичних осіб може бути кримінальною, цивільною або адміністративною.

3. Така відповідальність не завдає шкоди кримінальній відповідальності фізичних осіб, які вчинили злочини.

Стаття 11

Санкції та заходи

1. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для ефективного, пропорційного й такого, що відряджує, покарання за злочини, викладені в статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції.

2. Остаточні вироки, винесені раніше в іноземних Державах у зв'язку зі злочинами, викладеними в цій Конвенції, можуть враховуватися настільки, наскільки дозволяє національне законодавство, для визначення покарання відповідно до національного законодавства.

3. Кожна Сторона гарантує, що юридичні особи, які вважаються відповідальними згідно зі статтею 10, підлягають ефективним, пропорційним і таким, що відряджують, кримінальним або некримінальним санкціям, зокрема грошовим.

Стаття 12

Умови та гарантії

1. Кожна Сторона гарантує, що встановлення, реалізація та застосування криміналізації згідно зі статтями 5–7 та 9 цієї Конвенції здійснюються з дотриманням зобов'язань стосовно прав людини, зокрема права на свободу волевиявлення, свободу об'єднань та свободу віросповідання, передбачених, – у випадках, що відповідають цій Стороні – Європейською конвенцією про захист прав людини та основних свобод (1950 р.), Міжнародному пакті про громадянські й політичні права (1966 р.), а також інших зобов'язань відповідно до міжнародного права.

2. Установлення, реалізація та застосування криміналізації згідно зі статтями 5–7 та 9 цієї Конвенції повинні, крім того, відповідати принципу пропорційності з урахуванням законних цілей, які переслідують, і їхньої необхідності в демократичному суспільстві й повинні виключати будь-яку форму свавілля або дискримінаційного чи расистського ставлення.

Стаття 13

Захист, компенсація та підтримка жертв тероризму

Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для захисту й підтримки жертв тероризму, здійсненого на її території. Ці заходи можуть включати, завдяки використанню відповідних національних схем та з урахуванням національного законодавства, зокрема, надання фінансової допомоги й компенсації жертвам тероризму та близьким членам їхніх сімей.

Стаття 14

Юрисдикція

1. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для встановлення своєї юрисдикції стосовно злочинів, викладених у цій Конвенції:

- а) коли злочин вчинено на території цієї Сторони;
- б) коли злочин вчинено на борту корабля, на якому піднято прапор цієї Сторони, чи повітряного судна, зареєстрованого згідно із законодавством цієї Сторони;
- с) коли злочин вчинено громадянином цієї Сторони.

2. Кожна Сторона може також встановити свою юрисдикцію стосовно злочинів, викладених у цій Конвенції:

- а) коли злочин був спрямований на або призвів до вчинення злочину, зазначеного в статті 1 цієї Конвенції, на території цієї Сторони або проти її громадянина;
- б) коли злочин був спрямований на або призвів до вчинення злочину, зазначеного в статті 1 цієї Конвенції, проти Держави або урядового об'єкта цієї Сторони за кордоном, зокрема дипломатичних або консульських приміщень цієї Сторони;
- с) коли злочин був спрямований на або призвів до вчинення злочину, зазначеного в статті 1 цієї Конвенції, з метою примусити цю Сторону здійснити якусь дію або утриматися від її здійснення;
- д) коли злочин був учинений особою без громадянства, яка постійно проживає на території цієї Сторони;
- е) коли злочин було вчинено на борту повітряного судна, що експлуатується Урядом цієї Сторони.

3. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для встановлення її юрисдикції стосовно злочинів, викладених у цій

Конвенції, у випадку, коли гаданий злочинець знаходиться на її території, а вона не видає таку особу Стороні, юрисдикція якої ґрунтується на правилі юрисдикції, однаково наявному в законодавстві Сторони, до якої звертаються із запитом.

4. Ця Конвенція не виключає жодної кримінальної юрисдикції, здійснюваної відповідно до національного законодавства.

5. Коли більш ніж одна Сторона заявляє про свою юрисдикцію стосовно гаданого злочину, викладеного в цій Конвенції, відповідні Сторони проводять у відповідних випадках консультації між собою з метою визначення найбільш відповідної юрисдикції для здійснення кримінального переслідування.

Стаття 15

Обов'язок здійснити розслідування

1. Сторона, отримавши інформацію про те, що особа, яка вчинила злочин, викладений у цій Конвенції, або підозрюється у вчиненні такого злочину, може знаходитися на її території, уживає таких заходів, які можуть бути необхідними відповідно до її національного законодавства для розслідування фактів, які містить інформація.

2. Пересвідчившись, що обставини того вимагають, Сторона, на території якої перебуває злочинець або гаданий злочинець, уживає відповідних заходів, передбачених національним законодавством, щоб забезпечити присутність цієї особи для її кримінального переслідування або видачі.

3. Будь-яка особа, стосовно якої вживають заходів, зазначених у пункті 2 цієї статті, має право:

а) невідкладно зв'язатися з найближчим відповідним представником Держави, громадянином якої вона є або яка з інших поглядів має право захищати права цієї особи, чи, якщо вона є особою без громадянства, з представником Держави, на території якої така особа постійно проживає;

б) на відвідування її представником такої Держави;

с) бути поінформованою про свої права, викладені в підпунктах «а» й «б».

4. Права, зазначені в пункті 3, здійснюються відповідно до законів і підзаконних актів Сторони, на території якої перебуває злочинець або гаданий злочинець, з урахуванням того, що зазначені закони й підзаконні акти повинні забезпечити можливість досягнення в повному обсязі цілей, для яких призначено права, надані відповідно до пункту 3.

5. Положення пунктів 3 та 4 не завдають шкоди праву будь-якої Сторони, яка претендує на юрисдикцію відповідно до підпункту «с» пункту 1 та підпункту «d» пункту 2 статті 14, просити Міжнародний комітет Червоного Хреста зв'язатися з гаданим злочинцем та відвідати його.

Стаття 16

Незастосування Конвенції

Ця Конвенція не застосовується у випадках, коли будь-який зі злочинів, установлених згідно зі статтями 5–7 та 9, учинено в одній Державі, гаданий злочинець є громадянином цієї Держави й знаходиться на її території, та жодна інша Держава не має підстав згідно з пунктом 1 або 2 статті 14 цієї Конвенції для здійснення своєї юрисдикції; при цьому розуміють, що, положення статей 17, 20–22 цієї Конвенції залежно від обставин застосовуються в цих випадках.

Стаття 17

Міжнародне співробітництво в кримінальних справах

1. Сторони надають одна одній максимальну допомогу у зв'язку з розслідуванням або судовим розглядом кримінальних справ або провадженнями щодо видачі правопорушників, які стосуються злочинів, викладених у статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, зокрема допомогу в отриманні наявних у них доказів, які необхідні для таких проваджень.

2. Сторони виконують свої зобов'язання, передбачені в пункті 1, відповідно до будь-якого договору або інших угод про взаємну правову допомогу, які можуть існувати між ними. У разі відсутності таких договорів або угод Сторони надають одна одній допомогу згідно зі своїм національним законодавством.

3. Сторони співпрацюють між собою у максимальному обсязі, який може бути згідно з відповідним законодавством, договорами, угодами та домовленостями запитуваної Сторони, у розслідуванні або судовому розгляді кримінальних справ, що стосуються злочинів, за вчинення яких до відповідальності в запитуючій Сторони може бути притягнута юридична особа згідно зі статтею 10 цієї Конвенції.

4. Кожна Сторона може розглядати питання про створення додаткових механізмів спільного використання з іншими Сторонами інформації або доказів, які необхідні для встановлення кримінальної, цивільної або адміністративної відповідальності згідно зі статтею 10.

Стаття 18

Екстрадиція або кримінальне переслідування

1. Сторона, на території якої знаходиться гаданий злочинець, у випадках, коли вона має юрисдикцію згідно зі статтею 14, якщо вона не здійснює екстрадиції такої особи, зобов'язана без будь-яких винятків і незалежно від того, було чи не було вчинено злочин на її території, передати справу без необґрунтованої затримки до своїх компетентних органів для кримінального переслідування у порядку, встановленому законодавством цієї Сторони. Такі органи приймають

рішення так само, як і в справі про будь-який інший злочин серйозного характеру відповідно до закону цієї Сторони.

2. У тих випадках, коли національне законодавство Сторони дозволяє їй видати або іншим способом передати одного з її громадян лише за умови, що ця особа буде повернена до цієї Сторони для відбування покарання, призначеного у результаті судового розгляду або провадження, для яких запитувалась видача або передача особи, та ця Сторона й Сторона, яка домагається видачі такої особи, погоджуються з таким варіантом й іншими умовами, які вони можуть визнати відповідними, така обумовлена видача або передача будуть достатніми для звільнення від виконання обов'язку, викладеного в пункті 1.

Стаття 19

Видача правопорушників

1. Злочини, викладені в статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, вважаються такими, які включено як такі, що тягнуть видачу, до будь-якого договору про видачу правопорушників, що існує між будь-якими Сторонами до набуття чинності цією Конвенцією. Сторони зобов'язуються включати такі злочини як такі, що тягнуть видачу, до кожного договору про видачу правопорушників, який буде в подальшому укладено між ними.

2. Коли Сторона, яка обумовлює видачу правопорушників наявністю договору, отримує запит про видачу від іншої Сторони, з якою вона не має договору про видачу правопорушників, запитувана Сторона може, якщо вона так вирішить, уважати цю Конвенцію правовою підставою для видачі стосовно злочинів, викладених у статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції. Видача правопорушників здійснюється з дотриманням інших умов, які передбачені законодавством запитуваної Сторони.

3. Сторони, які не обумовлюють видачу правопорушників наявністю договору, у відносинах між собою визнають злочини, викладені в статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, як такі, що тягнуть видачу, з дотриманням умов, передбачених законодавством запитуваної Сторони.

4. У разі необхідності злочини, викладені в статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, вважаються Сторонами з метою здійснення видачі правопорушників такими, які нібито було вчинено не тільки на місці їхнього вчинення, а й на території Сторін, які встановили юрисдикцію відповідно до статті 14.

5. Положення всіх договорів та угод про видачу правопорушників, укладених між Сторонами стосовно злочинів, викладених у статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, вважаються зміненими у відносинах між Сторонами настільки, наскільки вони є не сумісними із цією Конвенцією.

Стаття 20
Виключення можливості
обґрунтування відмови
нібито політичним характером злочину

1. Жодний зі злочинів, викладених у статтях 5–7 та 9 цієї Конвенції, для цілей видачі правопорушників або надання взаємної правової допомоги не вважається політичним злочином, злочином, пов'язаним з політичним злочином, або злочином, зумовленим політичними мотивами. Відповідно, у задоволенні пов'язаного з таким злочином запиту про видачу або взаємну правову допомогу не може бути відмовлено лише на тій підставі, що він стосується політичного злочину або злочину, пов'язаного з політичним злочином, чи злочину, зумовленого політичними мотивами.

2. Без шкоди для застосування статей 19–23 Віденської конвенції про право міжнародних договорів від 23 травня 1969 року до інших статей цієї Конвенції будь-яка Держава або Європейське Співтовариство може під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи схвалення цієї Конвенції або документа про приєднання до неї заявити, що залишає за собою право не застосовувати пункт 1 цієї статті настільки, наскільки це стосується видачі правопорушників, пов'язаної зі злочином, викладеним у цій Конвенції. Така Сторона бере на себе зобов'язання застосовувати це застереження в кожному випадку окремо шляхом прийняття обґрунтованого рішення.

3. Будь-яка Сторона може повністю або частково відкликати застереження, зроблене нею відповідно до пункту 2, за допомогою заяви, яку надсилають на ім'я Генерального секретаря Ради Європи і яка набуває чинності з дня її отримання.

4. Сторона, яка зробила застереження відповідно до пункту 2 цієї статті, не може вимагати застосування пункту 1 цієї статті будь-якою іншою Стороною; однак, якщо її застереження є частковим чи обумовленим, вона може вимагати застосування цієї статті настільки, наскільки вона сама прийняла її.

5. Застереження є чинним упродовж трьох років від дати набуття чинності цією Конвенцією стосовно відповідної Сторони. Однак таке застереження може поновлюватися на строки такої самої тривалості.

6. За дванадцять місяців до дати закінчення строку застереження Генеральний секретар Ради Європи повідомляє про закінчення строку відповідній Стороні. Не пізніше, ніж за три місяці до закінчення строку, така Сторона повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи, що вона зберігає своє застереження, уносить до нього зміни або знімає його. У випадках, коли Сторона повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи, що вона зберігає своє застереження, вона надає пояснення підстав, які виправдовують продовження його чинності. Якщо відповідна Сторона не надіслала повідомлення, то Генеральний секретар Ради Європи повідомляє цій Стороні, що строк чинності її застереження вважається автоматично продовженим

на шість місяців. Якщо відповідна Сторона не надіслала повідомлення про свій намір зберегти своє застереження або внести до нього зміни до закінчення цього строку, то застереження втрачає чинність.

7. У випадках, коли Сторона, одержавши запит іншої Сторони про видачу правопорушника, не здійснює видачу особи, застосовуючи застереження, вона передає справу без будь-яких винятків та без необґрунтованої затримки до своїх компетентних органів для кримінального переслідування, якщо запитуюча Сторона та запитувана Сторона не домовляться про інше. Компетентні органи для цілей кримінального переслідування в запитуваній Стороні приймають рішення так само,

як й у випадку будь-якого злочину тяжкого характеру відповідно до законодавства цієї Сторони. Запитувана Сторона повідомляє без необґрунтованої затримки остаточні результати судового розгляду запитуючій Стороні та Генеральному секретарю Ради Європи, який пересилає їх Консультативній нараді Сторін, передбаченій у статті 30.

8. Рішення про відмову в задоволенні запиту про видачу правопорушника, прийняте на підставі застереження, передається запитуючій Стороні негайно. Якщо протягом обґрунтованого строку не було прийнято судового рішення по суті справи в запитуваній Стороні відповідно до пункту 7, то запитуюча Сторона може повідомити про цей факт Генеральному секретарю Ради Європи, який передає це питання Консультативній нараді Сторін, передбаченій у статті 30. Ця Консультативна нарада розглядає це питання та надає висновок про відповідність відмови Конвенції та подає його до Комітету міністрів для видання заяви із цього питання. Під час здійснення своїх функцій відповідно до цього пункту Комітет міністрів збирається у своєму складі, що обмежується до Сторін.

Стаття 21

Положення стосовно дискримінації

1. Ніщо в цій Конвенції не тлумачиться як таке, що зобов'язує видачу правопорушника або надати взаємну правову допомогу, якщо запитувана Сторона має істотні підстави вважати, що запит про видачу правопорушників у зв'язку зі злочинами, викладеними в статтях 5–7 та 9, або про надання взаємної правової допомоги стосовно таких злочинів зроблено з метою судового переслідування або покарання особи на підставі її раси, віросповідання, національності, етнічного походження чи політичних поглядів або, що задоволення такого запиту зашкодило б такій особі з будь-якої із цих причин.

2. Ніщо в цій Конвенції не тлумачиться як таке, що зобов'язує здійснити видачу, якщо особа, про яку йдеться в запиті про видачу правопорушника, ризикує бути підданою катуванням або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню.

3. Ніщо в цій Конвенції також не тлумачиться як таке, що зобов'язує здійснити видачу, якщо існує ризик, що до особи, про яку йдеться в запиті про видачу правопорушника, буде застосовано покарання у виді смертної кари або, якщо законодавство запитуваної Сторони не передбачає довічного ув'язнення, – до довічного ув'язнення без можливості дострокового звільнення, за винятком випадків, коли згідно з договорами про видачу правопорушників, що застосовуються, запитувана Сторона зобов'язана видати правопорушника, якщо запитуюча Сторона надасть гарантію, яку запитувана Сторона вважатиме достатньою, що смертна кара не буде призначена або, у разі її призначення, вона не буде виконана, або що відповідній особі не буде призначено довічного ув'язнення без можливості дострокового звільнення.

Стаття 22

Надання інформації без прохання

1. Без завдання шкоди власним розслідуванням або судовим розглядам компетентні органи Сторони можуть без попереднього запиту надіслати до компетентних органів іншої Сторони інформацію, отриману в рамках їхніх розслідувань, коли вони вважають, що надання такої інформації може сприяти отримуючій Стороні в порушенні справи або проведенні розслідувань чи судових розглядів або може зумовити надіслання запиту такою Стороною згідно з цією Конвенцією.

2. Сторона, яка надає інформацію, може відповідно до свого національного законодавства встановити умови використання такої інформації отримуючою Стороною.

3. Отримуюча Сторона зобов'язана виконувати такі умови.

4. Однак будь-яка Сторона будь-коли за допомогою заяви, надісланої на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, може заявити, що вона залишає за собою право не бути зобов'язаною умовами, установленими Стороною, яка надає інформацію згідно з викладеним вище пунктом 2, якщо вона не отримає попереднього повідомлення про характер інформації, що буде надана, та не погодиться на її передачу.

Стаття 23

Підписання та набуття чинності

1. Ця Конвенція є відкритою для підписання Державами – членами Ради Європи, Європейським Співтовариством та Державами, які не є членами Ради Європи, але брали участь в розробленні цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або схваленню. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття або схвалення здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Ця Конвенція набуває чинності першого дня місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду, що починається з дати, коли шість підписантів цієї Конвенції, з яких принаймні чотири є Державами – членами Ради Європи, висловили свою згоду бути зобов'язаними цією Конвенцією відповідно до положень пункту 2.

4. Для будь-якого підписанта Конвенцію й у подальшому висловлює свою згоду бути зобов'язаною нею, Конвенція набуває чинності першого дня місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати, коли вона висловила свою згоду бути зобов'язаною цією Конвенцією відповідно до положень пункту 2.

Стаття 24

Приєднання до Конвенції

1. Після набуття чинності цією Конвенцією Комітет міністрів Ради Європи, провівши консультації та отримавши односторонню згоду Держав-учасниць цієї Конвенції, може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради Європи й не брала участі в розробленні цієї Конвенції, приєднатися до неї. Це рішення приймається більшістю, передбаченою в пункті «d» статті 20 Статуту Ради Європи, та одностороннім голосуванням представниками Держав-учасниць, які вповноважені брати участь у засіданнях Комітету міністрів.

2. Стосовно будь-якої держави, яка приєднується до Конвенції відповідно до викладеного вище пункту 1, Конвенція набуває чинності першого дня місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі документа про приєднання на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 25

Територіальне застосування

1. Будь-яка держава може під час підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення чи приєднання визначити територію або території, до яких ця Конвенція застосовується.

2. Будь-яка Держава-учасниця будь-коли в подальшому за допомогою заяви, надісланої на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, може поширити застосування цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в заяві. Стосовно такої території Конвенція набуває чинності першого дня місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання заяви Генеральним секретарем Ради Європи.

3. Будь-яка заява, зроблена згідно з двома попередніми пунктами, стосовно будь-якої території, визначеної у такій заяві, може бути відкликана за допомогою повідомлення, надісланого на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Відкликання набуває чинності першого дня місяця, що настає

після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

Стаття 26

Наслідки прийняття Конвенції

1. Ця Конвенція доповнює відповідні багатосторонні або двосторонні договори або угоди між Державами-учасницями, зокрема положення таких договорів Ради Європи:

– Європейської конвенції про екстрадицію, відкритої для підписання в Парижі 13 грудня 1957 р. (ETS № 24);

– Європейської конвенції про взаємну допомогу в кримінальних справах, відкритої для підписання в Страсбурзі 20 квітня 1959 р. (ETS № 30);

– Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом, відкритої для підписання в Страсбурзі 27 січня 1977 (ETS № 90);

– Додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу в кримінальних справах, відкритої для підписання в Страсбурзі 17 березня 1978 р. (ETS № 99);

– Другого додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу в кримінальних справах, відкритої для підписання в Страсбурзі 8 листопада 2001 р. (ETS № 182);

– Протоколу про внесення змін до Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом, відкритої для підписання в Страсбурзі 15 травня 2003 р. (ETS № 190).

2. Якщо дві чи більш ніж дві Держави-учасниці вже уклали угоду або договір стосовно питань, які розглядаються в цій Конвенції, або іншим чином вже визначили свої відносини з таких питань, або зроблять це в майбутньому, вони також мають право відповідно застосовувати таку угоду чи договір або врегулювати такі відносини. Однак у випадках, коли Держави-учасниці визначають свої відносини з питань, які розглядаються у цій Конвенції, інакше, ніж це регулюється нею, вони діють у такий спосіб, який не суперечить цілям та принципам цієї Конвенції.

3. Без завдання шкоди предмету й меті цієї Конвенції й без завдання шкоди її повному застосуванню іншими державами в ході виконання Конвенції, Держави-учасниці, які є членами Європейського Союзу, у своїх взаємних відносинах застосовують норми Співтовариства та Європейського Союзу настільки, наскільки є норми Співтовариства або Європейського Союзу, які регулюють окремі відповідні питання й можуть бути застосовані в конкретному випадку.

4. Ніщо в цій Конвенції не зачіпає тих інших прав, обов'язків та зобов'язань Держави-учасниці та фізичних осіб, які передбачені міжнародним правом, зокрема міжнародним гуманітарним правом.

5. Дії збройних сил під час збройного конфлікту, відповідно до того, як ці терміни розуміються в рамках міжнародного гуманітарного права та які підпадають під його дію, не підпадають під дію цієї Конвенції, як і дії

збройних сил держави під час виконання ними офіційних функцій, оскільки вони підпадають під дію інших норм міжнародного права, а не цієї Конвенції.

Стаття 27 **Зміни до Конвенції**

1. Зміни до цієї Конвенції можуть бути запропоновані будь-якою Державою-учасницею, Комітетом міністрів Ради Європи або Народою Держав-учасниць.

2. Будь-яка пропозиція стосовно змін передається Генеральним секретарем Ради Європи на розгляд Держав-учасниць.

3. Крім того, будь-яка зміна, запропонована Державою-учасницею або Комітетом міністрів, передається на розгляд Народи Держав-учасниць, яка надає Комітету міністрів свій висновок стосовно запропонованої зміни.

4. Комітет міністрів розглядає запропоновану зміну та будь-який висновок, наданий Народою Держав-учасниць, і може ухвалити таку зміну.

5. Текст будь-якої зміни, ухваленої Комітетом міністрів згідно з пунктом 4, надсилається Державам-учасницям для прийняття.

6. Будь-яка зміна, прийнята згідно з пунктом 4, набуває чинності тридцятого дня після повідомлення Державами-учасницями Генеральному секретарю про її прийняття.

Стаття 28 **Перегляд Додатка**

1. З метою оновлення переліку договорів, зазначених у Додатку, зміни можуть бути запропоновані будь-якою Державою-учасницею або Комітетом міністрів. Такі пропозиції внести зміни стосуються лише універсальних договорів, які укладено в рамках Організації Об'єднаних Націй, які стосуються безпосередньо тероризму та вже набули чинності. Генеральний секретар Ради Європи передає їх Державам-учасницям.

2. Після проведення консультацій з Державами-учасницями, які не є членами Ради Європи, Комітет міністрів може прийняти запропоновану зміну більшістю, передбаченою в пункті «d» статті 20 Статуту Ради Європи. Зміна набуває чинності після закінчення періоду, що становить один рік від дати її передачі Державам-учасницям. Протягом цього періоду будь-яка Держава-учасниця може повідомити Генеральному секретарю Ради Європи про будь-яке заперечення проти набуття чинності зміною стосовно такої держави.

3. Якщо про заперечення проти набуття чинності зміною Генеральному секретарю Ради Європи повідомляє одна третина Держав-учасниць, то зміна чинності не набуває.

4. Якщо про заперечення повідомляє менше однієї третини Держав-учасниць, то зміна набуває чинності стосовно тих Держав-учасниць, які не повідомили про заперечення.

5. Як тільки зміна набула чинності згідно з пунктом 2 та Держава-учасниця повідомила про заперечення проти неї, ця зміна набуває чинності стосовно відповідної Держави-учасниці першого дня місяця, що настає після дати повідомлення цією Державою-учасницею Генеральному секретарю Ради Європи про її прийняття.

Стаття 29 **Урегулювання спорів**

У випадку виникнення спорів між Державами-учасницями стосовно тлумачення або застосування цієї Конвенції вони намагаються врегулювати спір шляхом переговорів або завдяки іншим мирним засобам на їхній вибір, зокрема шляхом винесення спору на розгляд арбітражного суду, рішення якого є обов'язковим для Держав-учасниць, що є сторонами спору, або Міжнародного Суду ООН, згідно з домовленістю відповідних Держав-учасниць.

Стаття 30 **Нарада Держав-учасниць**

1. Держави-учасниці періодично проводять консультації з метою:
 - a) унесення пропозицій стосовно сприяння ефективному використанню та здійсненню цієї Конвенції або стосовно вдосконалення такого використання та здійснення, зокрема стосовно виявлення будь-яких проблем і результатів будь-якої заяви, зробленої в рамках цієї Конвенції;
 - b) формулювання висновку про відповідність тієї відмови здійснити екстрадицію, яку подано на її розгляд відповідно до пункту 8 статті 20;
 - c) унесення пропозицій стосовно змін до цієї Конвенції згідно зі статтею 27;
 - d) формулювання висновку стосовно такої пропозиції внести зміни до цієї Конвенції, яку подано на її розгляд відповідно до пункту 3 статті 27;
 - e) висловлення думки з будь-якого питання, пов'язаного із застосуванням цієї Конвенції та сприяння обміну інформацією про важливі правові, політичні або технічні події.
2. Нарада Держав-учасниць скликається Генеральним секретарем Ради Європи щоразу, коли він вважає це необхідним і в будь-якому випадку, коли більшість Держав-учасниць або Комітет міністрів звертаються з проханням про її скликання.
3. Секретаріат Ради Європи допомагає Державам-учасницям у виконанні їхніх функцій згідно із цією статтею.

Стаття 31 **Денонсація**

1. Будь-яка Держава-учасниця може будь-коли денонсувати цю Конвенцію за допомогою повідомлення, надісланого на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набуває чинності першого дня місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

Стаття 32 **Повідомлення**

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє державам – членам Ради Європи, державам, які не є членами Ради Європи, але брали участь у розробленні цієї Конвенції, а також будь-якій іншій державі, яка приєдналася або якій було запропоновано приєднатися до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти чи будь-якого документа про прийняття, ухвалення або приєднання;
- c) будь-яку дату набуття чинності цією Конвенцією згідно зі статтею 23;
- d) будь-яку заяву, зроблену згідно з пунктом 2 статті 1, пунктом 4 статті 22 й статтею 25;
- e) будь-яку іншу дію, повідомлення чи сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином уповноважені на те, підписали цю Конвенцію.

Учинено у Варшаві цього 16 дня травня 2005 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є автентичними, в одному примірнику, який зберігається в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії кожній державі – члену Ради Європи, Європейському Співтовариству, державам, які не є членами Ради Європи, але брали участь у розробленні цієї Конвенції, та будь-якій державі, якій запропоновано приєднатися до неї.

ДОДАТОК

1. Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден, підписана в Гаазі 16 грудня 1970 р.
2. Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації, укладена в Монреалі 23 вересня 1971 р.
3. Конвенція про запобігання злочинам проти осіб, які користуються міжнародним захистом, зокрема дипломатичних агентів, та покарання за такі злочини, прийнята в Нью-Йорку 14 грудня 1973 р.
4. Міжнародна конвенція про боротьбу із захопленням заручників, прийнята в Нью-Йорку 17 грудня 1979 р.
5. Конвенція про фізичний захист ядерного матеріалу, прийнята у Відні 3 березня 1980 р.
6. Протокол про боротьбу з незаконними актами насильства в аеропортах, які обслуговують міжнародну цивільну авіацію, укладений у Монреалі 24 лютого 1988 р.
7. Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки морського судноплавства, укладена в Римі 10 березня 1988 р.
8. Протокол про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки стаціонарних платформ, розташованих на континентальному шельфі, укладений у Римі 10 березня 1988 р.
9. Міжнародна конвенція про боротьбу з бомбовим тероризмом, прийнята в Нью-Йорку 15 грудня 1997 р.
10. Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму, прийнята в Нью-Йорку 9 грудня 1999 р.